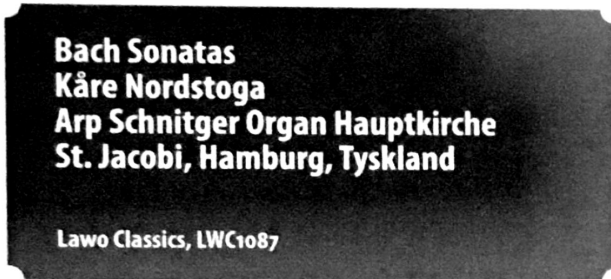

Recensioner

SKIVOR

Bach på norska – i Tyskland

Domkyrkoorganisten i Oslo heter Kåre Nordstoga. Det vet vi alla, och de flesta av oss vet även att han varit där sedan 1984, det år han fyllde trettio år, har konserterat i många länder och spelat in orgelmusik av Franck, Widor, Liszt, Sandvold för att bara nämna några kompositörer. Att han dessutom har ett stort intresse och engagemang i norsk folkmusik är kanske inte lika känt (utanför Norges gränser) men så är fallet och detta intresse har resulterat i både inspelningar och priser.

Kåre Nordstoga är också mycket intresserad av Bachs musik, har bland annat spelat den kompletta orgelmusiken vid två tillfällen, och detta intresse avsätter regelbundet inspelningar. Rubriken på föreliggande skivproduktion, nummer fyra av nio planerade, är Bach – Sonatas. Den består av två CD-skivor, lyssningsbara i formaten SACD Surround 5.0, SACD stereo och CD stereo. Som rubriken antyder är det Bachs triosonater som står i fokus, och det historiska instrumentet Nordstoga valt är den stora Arp Schnitger – orgeln i Hamburg Sanct Jacobikirche, som ju restaurerades av Jürgen Ahrend 1993.

Skivbolaget heter LAWO classics och har sin hemvist i Norge. En titt på dess hemsida, www.lawo.no, visar att bolagsnamnet sannolikt bygger på de ansvarigas efternamn, producenten Vegard Landaas och teknikern Thomas Wolden. Skivor kan beställas från hemsidan men distribueras även globalt via olika distributörer: newartsinternational i flera länder, danacord i Danmark och 4andMoreMusic i Sverige.

Organistens stora registreringskicklighet visas inte minst i variationsrikedomen i trioregistreringar. Att artikulation inte är någon slags mikroritmik utan faktiskt är organistens sätt att ta i klangen, hålla den i sin hand, forma den, göra den begriplig för lyssnaren, upptäcker vi många gånger under lyss-

landet på triosonaterna. Ett bra exempel är Ess-dursonatens andra sats i vilken Kåre Nordstoga inte bara formar en uttrycksfull och vacker klang utan även skapar en elegisk atmosfär av det barocka, lugna men förtröstansfulla slaget.

Tempovalen är karakteristiska för en erfaren och mogen organist som vet att instrumentet måste få den tid det behöver för att klangen skall blomma. Det betyder inte mycket långsamt spel, bara en väl avvägd balans mellan tempo, artikulation och vald registrering. Den doriska toccatan till exempel har ett relativt friskt tempo och naturligtvis en plenumregistrering, men klangen fyller rummet väl (och även min bilstereo!).

Förutom de sex triosonaterna återfinns ett antal fria orgelverk på de två skivorna. Toccata, adagio och fuga C-dur, BWV 564, görs till en virtuos uppvisning av instrument- och musikbehärskning och inte minst förmedlingsförmåga. Vi hör en fraseringskonst med utvecklad men välkontrollerad agogik. Och vi njuter av det. ■

Hans Hellsten